Ja nüüd läks Jürri Praua ette ja andis temmale sedda Kirja luggeda, ning Tio kuiwatas se rättikuga Preilni ärranuttetud silmad. Oh, minno kallis Herra! hüdis Praua, ja andis sedda Wäimehhele, ütteldes: Luggege üllest, mis siin seisab. Ja temma lugges:

„Minno Jürrit ma ollen ärraannud; agga ei ühhelegi inule, kui omma Tiule. Kui ma ollekſin leidnud sedda tõssi ollemast, mis nende süüks aeti, siis olleks se neile tõsſist wisi ärrakullunud, mis sepärraſt silmakirjaks teggin, et ma ei oskand sellele, kes ni kurjaste neid teotanud, kibedamat ja, temma meelt ühtlase parrandajat nuhtlust moista. Seſt sedda kelepeksjad ennaſt ma ei nimmeta mitte. Agga se ehmatusse eest, mis temma läbbi nende peäle langes, moistan minna selle Kirja läbbi neid nende pärris-allama pölwest lahti, ja assutan neid omma teise Moisa liggidale, et nemmad seäl, ni kaua kui minna sedda kohta heile jättan (kui nemmad sedda tahtwad piddada) selle teo ja makso eest, mis sesinnane Koht Moisale kannab, minno Moisa-Üllewaatjad peawad ollema, sepärraſt et minno lotus nende peäl seisab.“

Parron Eerweld.

Kui se sai loetud, hüdis igga Wõras, et temma hobbosed jälle piddid talli soideta-ma, sullased ollid nisammo ussinad minnema. Siis kutsus Herra Jürrit Tioga enneſe ette. Nemmad tullid, ja Herra panni nende käed kokko, ütteldes: Sago trie kässi ni hästi käima, kui teie õiguſt tänni ni meile ollete teinud, pärrige seſt römo siin ja iggaweste! mis süddameſt touseb, touseb taewa. Põras tütre pole kässides, ehk mo kässi nüüd on pühhitsetud?

Se teggi iggaühhe meelt halledaks, ning ligutas Preilni süddant nenda, et ta sanna lausumatta peigmehhe kätte hakkas ja temmaga Jssa ette läks. Ja se panni omma kät nende kätte peäle ja ütles: Olgo teie helde meel ikka teie Saatja! seſt nisuggu-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 18.. lk. 20